Р Е Ш Е Н И Е
№ 42930

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3924** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ЮРС 07“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „М.“,[жк], [жилищен адрес] подадена чрез управителя С. Г. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001074/05.03.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта на дружеството, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от 6 месеца, като са отнети свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и липса на мотиви – основания за отмяна по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Жалбоподателят сочи, че в заповедта е посочен регистрационен номер С., а в акта за установяване на административно нарушение – С.. Оспорва фактическия извод, че към датата на проверката автомобилът е управляван от неправоспособен водач, и възразява, че в заповедта не е посочен индивидуален административен акт, с който на водача е приложена ПАМ, нито датата на влизането му в сила и срокът на действие. Иска заповедта да бъде отменена и претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.З., който поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорената заповед. Претендира сторените по делото разноски, за което представя

списък.
Ответникът – полицейски инспектор П. Х. П. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, се представлява от юрк.К., която моли съда да отхвърли жалбата. Моли съда да присъди юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар в режим на евентуалност.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд – София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от свидетелството за регистрация, част I, №[ЕИК] и от справката от АИС „КАТ – Регистрация“, товарен автомобил „Ф. Транзит Т 350“, рама № W., с рег. [рег.номер на МПС] , е собственост на „ЮРС 07“ ООД, ЕИК[ЕИК].

На 17.02.2026 г. Б. А. Н. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съставил на А. А. С. АУАН серия GA № 4927564 за това, че на 17.02.2026 г., около 09:31 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [населено място] към [улица], на кръстовището с [улица], управлява товарен автомобил „Ф. Транзит“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ЮРС 07“ ООД, като „от направената справка в масивите на ОПП СДВР се установи, че водачът е изгубил правоспособност съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП поради отнемане на всички контролни точки“. Нарушението е квалифицирано по чл. 150 ЗДвП. В акта е отразено, че като доказателства са иззети СУМПС №[ЕИК], свидетелство за регистрация №[ЕИК] и два броя регистрационни табели С.. Актът е подписан от нарушителя без възражения.

С молба от 25.02.2026 г., вх. № 433200-24701/27.02.2026 г., управителят на дружеството е поискал връщане на регистрационните табели и свидетелството за регистрация и възстановяване на регистрацията на автомобила. В молбата е посочено, че към момента на проверката водачът е разполагал с физически валидно свидетелство за управление, не е бил уведомяван за отнемането на контролните точки, а дружеството не е знаело, че той не е правоспособен.

На 05.03.2026 г. полицейски инспектор П. Х. П. издал оспорената ЗППАМ № 26-4332-001074/05.03.2026 г. В обстоятелствената ѝ част е възпроизведено описанието на нарушението от АУАН, като е посочено, че автомобилът е с рег. [рег.номер на МПС] и че „водачът управлява без да притежава СУМПС – загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, за което му е съставен АУАН серия GA № 4927564/17.02.2026 г.“. Органът е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, и е наложил на дружеството ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от 6 месеца. Като отнети документи в заповедта са посочени СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . Заповедта е връчена на 05.03.2026 г. на лицето, посочено в нея като законен представител на дружеството.

Към административната преписка са приложени Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-9570/2024 г. на директора на СДВР за преназначаване на издателя на оспорената заповед на длъжност „полицейски инспектор IV степен“ в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от адресата на акта, чиято правна сфера е пряко засегната, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по силата на чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Заповедта е връчена на 05.03.2026 г., а жалбата е подадена на 13.03.2026 г., т.е. в 14-

дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Изтичането на срока на мярката в хода на производството не води до отпадане на правния интерес. Заповедта е изпълнена и е породила правни последици за адресата, а нейната отмяна по съдебен ред е предпоставка за търсене на обезщетение по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (чл. 204, ал. 1 АПК). Жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като не се ограничава с доводите на жалбоподателя.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена за служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП. Издателят на заповедта заема длъжност „полицейски инспектор“ в отдел „Пътна полиция“ при СДВР и попада в кръга на оправомощените лица. Разминаването в изписването на номера на заповедта за оправомощаване в ЗППАМ („513з-12086“) при съвпадаща дата е очевидна техническа грешка, която не поставя под съмнение компетентността. Заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа фактически и правни основания. Посочването на рег. [рег.номер на МПС] в обстоятелствената част съдът счита за техническа грешка. Тя не представлява съществено нарушение, тъй като превозното средство е индивидуализирано недвусмислено чрез собственика, марката и модела, отнетото свидетелство за регистрация № [ЕИК] и отнетите табели [рег.номер на МПС] , посочени в разпоредителната част. Грешката не е затруднила жалбоподателя да разбере срещу кой автомобил е насочена мярката и не е ограничила правото му на защита. Възражението по чл. 146, т. 3 АПК в тази част е неоснователно.

Основателно е обаче възражението за липса на мотиви относно ключовия юридически факт – загубата на правоспособност на водача. Заповедта само възпроизвежда извода от АУАН, че водачът е „загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП“. Тя не сочи кога и въз основа на кои влезли в сила наказателни постановления или електронни фишове са отнети контролните точки, нито кога е настъпила загубата на правоспособност. Липсата на тези факти не позволява на адресата да организира защитата си, а на съда – да провери дали фактическият състав на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е бил осъществен към 17.02.2026 г.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 ЗДвП или по реда на чл. 69а НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Мярката е приложена във втората хипотеза – спрямо собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице посочените обстоятелства. За законосъобразното ѝ прилагане е необходимо кумулативно да са установени три факта: 1) адресатът е собственик на превозното

средство; 2) превозното средство е управлявано от друго лице; 3) към момента на управлението това лице е било неправоспособно или е било в някоя от другите изрично изброени в нормата хипотези. Първите две предпоставки са доказани със свидетелството за регистрация, справката от АИС „КАТ – Регистрация“ и АУАН серия GA № 4927564/17.02.2026 г.

Третата предпоставка съдът счита за недоказана. Органът е приел, че водачът е изгубил правоспособност по чл. 157, ал. 4 ЗДвП, според който водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност. Отнемането на контролни точки е последица от влезли в сила наказателни постановления или електронни фишове за нарушения, за които наредбата по чл. 157, ал. 3 ЗДвП предвижда отнемане на точки. Загубата на правоспособност е обусловена именно от тези актове, от броя на отнетите точки и от момента на влизането им в сила. Тези обстоятелства подлежат на пълно и главно доказване от административния орган, който по силата на чл. 170, ал. 1 АПК носи тежестта да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта.

По делото липсва какъвто и да е документ, установяващ тези обстоятелства. Изявлението в АУАН, че „от направената справка в масивите на ОПП СДВР се установи“ загубата на правоспособност, не е констатация на факт, възприет непосредствено от актосъставителя при проверката. То е извод, основан на документ, който не е представен по делото. Доказателствената сила на редовно съставения АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП обхваща възприетите от актосъставителя факти и не може да замести първичните доказателства – справката за водача и актовете, с които са отнети контролните точки. Във всички случаи тази доказателствена сила е до доказване на противното, а жалбоподателят изрично е оспорил обстоятелството, още в молбата си до органа от 25.02.2026 г. Следва да се отбележи и че според самия АУАН водачът е представил при проверката свидетелство за управление №[ЕИК], което е иззето едва с акта. Не се твърди и не се доказва то да е било отнето преди това със заповед по чл. 171, т. 4 ЗДвП или да е било обявено за невалидно.

По делото не са представени справка за водача А. А. С. от АИС „Административнонаказателна дейност“ или АИС „КАТ“, наказателните постановления или електронните фишове, с които са му отнети контролни точки, данни за датите на влизането им в сила или за общия брой отнети точки. Не са представени и заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвП спрямо водача, нито доказателства, че свидетелството му за управление е било обявено за невалидно преди 17.02.2026 г.

При това положение не е доказано, че към 17.02.2026 г. автомобилът на жалбоподателя е бил управляван от лице, за което са налице обстоятелствата по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Принудителните административни мерки ограничават правата на адресата и основанията за прилагането им подлежат на стриктно тълкуване. Мярката не може да бъде приложена въз основа на недоказан факт. Заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и при липса на мотиви относно съществен елемент от фактическия състав – основания за отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Жалбоподателят е доказал разноски в общ размер на 425,56 евро, от които 25,56 евро платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение в размер на 400 евро, съгласно списък по чл. 80 ГПК и договор за правна помощ и процесуално представителство и фактура за плащането му. По възражението на ответника за прекомерност, съдът счита същото за неоснователно.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „ЮРС 07“ ООД, ЕИК[ЕИК], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001074/05.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП на дружеството е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ – товарен автомобил „Ф. Транзит Т 350“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „ЮРС 07“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 425,56 (четиристотин двадесет и пет евро и 0,56 евроцента) евро разноски по делото.
Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.